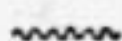

ΚΟΙΜΟΥ

Μελ.δ. Franz Abt, (Alle Abend bevor ich), A, αρ. 24

Ἴδου τοῦ ἀστέρος ἐκεῖ τοῦ χρυσοῦ
 τὸ φῶς ὠχριαῖ βαθμηδόν.
 Κοιμοῦ. Ἀγρυπνεῖ ὁ ἀστήρ ὑπὲρ σοῦ,
 κ' ἡ λάλος φρουρεῖ ἀηδών.
 Κ' ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ὅλην νύκτ' ἀγρυπνῶ.
 σὺ ὅμως ἡσύχως κοιμοῦ.
 Στενάζων ἐγὼ τὴν ἡχὴν ἐξυπνῶ,
 κ' οἱ δύο θρηνοῦμεν ὁμοῦ.
 Κοιμοῦ, κοιμοῦ. Γλυκὺ φῶς μου, κοιμοῦ.

Καθ' ὕπνου φοιτᾷ πρὸς σέ ἴσως σκιά
 ἢ ἄλλοτε τόσον δειλή.
 Τ' ὠραῖόν σου στόμα γλυκὺ μειδιᾷ,
 ὥς ἄγγελος ἂν τὸ φιλή.
 Πᾶν ὅ,τι ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ εἰπῶ
 σοὶ λέγ' ἡ σκιά ἀντ' ἐμοῦ.
 Αὐτὴ θὰ σ' εἰπῇ ἂν θερμῶς σ' ἀγαπῶ.
 ὦ! μὴ τὴν διώξης. Κοιμοῦ.
 Κοιμοῦ, κοιμοῦ. Γλυκὺ φῶς μου κοιμοῦ.

